

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ιστῶμεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Μεταναστεύουσα πρώην, τὴ διαθέσει Σεμνή, καὶ βεβαιοῦσα ἔργω, τὸ κριθὲν σοὶ ἐννοίᾳ, ἐξῆλθες τῆς ματαίας τῶν ἡδονῶν, μακαρία λειότηος, καὶ ἀρετῶν τὴ τραχεῖα εὐθυδρομείς, ἀναβάσει ξενιτεύουσα.

Ἐν τῷ λιμένι τοῦ θείου, προσορμισθεῖσα ἰσθμοῦ, διαπερᾶς κυμάτων, τῶν τοῦ κόσμου τὸν σάλον, ψυχῆς δέ σου τὸ πλοῖον, ὅλον σεμνή, ἀδιάκλυτον φέρουσα, ἐξ ἡδονῶν τὰς πικρίας τῶν μυστικῶν, ἀγωγίμων μένεις ἔμπλεως.

Θεοπρεπεῖ τὴ μιμήσει, σὺ ξενιτεύσασα, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω, πρὸς ἡμᾶς κατελθόντος, ὑψῶσαι τοὺς πεσόντας, μένεις σοφή, συγγενέσι μὲν ἄγνωστος, ἀλλ' εὔσεβέσι γνωστή, ὡς πρὸς τὸν Θεόν, Ξένη Πάντοτε πρεσβεύουσα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένη ὑπάρχεις, ἐν γενεαῖς γενεῶν, Παρθενομῆτορ Κόρη, Θεοτόκε Μαρία, τοῦ κόσμου προστασία, τεκοῦσα σαρκί, τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνάρχου Πατρός, καὶ συναϊδιον Πνευματι ἀληθῶς, ὃν ἱκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὕ Σταυροθεοτοκίον

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Υἱόν, ἡ ἀμωμος Παρθένος, θρηνωδοῦσα ἐβόα. Γλυκύτατόν μου τέκνον, τὶ τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκὶ;

Ἀπολυτίκιον Ὅχος πλ. δ'

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθῃ τὸ κατ' εἰκόνα, λαβοῦσα γὰρ τὸν σταυρόν, ἡκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Αγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Ξένη τὸ Πνεύμα σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ δύω Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου καὶ τῆς Ἄγλιας εἰς.

Ωδὴ α' Ὅχος πλ. δ'

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄδοντες καὶ βοῶντες. Ἄσωμέν σοὶ τῷ μόνῳ Δεσπότῃ».

Ξένον ὄντα πάσης ἀρετῆς, καὶ μακρυνθέντα πράξεσιν, ἀπὸ Θεοῦ ἀτόποις, οἰκείωσόν με τούτῳ, εὐχαὶς εὐπροσδέκτοις σου, Ξένη σεμνὴ Ὁσία, σοῦ τὸν ξένον βίον εὐφημοῦντα.

Πὺρ σὲ ἀναφλέξαν νοητόν, ὡς Ὂλην εὐκατάπρηστον, τὴν κοσμικὴν ἀπάτην, καὶ σαρκικὸν μνηστήρα, ἀρνήσασθαι ἔπεισε, γνώμη ἀνδρειοτάτη, καὶ Κυρίω ἀγνῶς μνηστευθῆναι.

Ξένην ἐννοήσασα ζωήν, ἐν οὐρανοῖς τὴν μένουσαν, καὶ μὴ παρεχοκλήσιν ὡς τὴν πρᾶξιν, μένην, τὴν ἡμείψω καὶ ἔδραμες, ἔλαφος ὡς διψῶσα, ἀθανάτου κατ' ἵγνος μνηστῆρος.

Θεοτοκίον

“Υμνοῖς τὴν πανάχραντον πιστοί, Μαρίαν εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἐνθεον, τὸν εύδιον λιμένα, τὴν τῶν πάντων πιστῶν σωτηρίαν.

΄Ωδὴ γ'

«Ο στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανούς, καὶ τὴν γὴν ἐδράσας ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, στερέωσόν με πρὸς ὅμινον, καὶ δοξολογίαν σου Κύριε».

Κατακρατήσας ἔρως ὁ θεϊκός, τῆς ἀγνῆς ψυχῆς σου, λήθην λαμβάνειν σε, τῶν τῆς ἀσκήσεως πόνων ἔπεισε, Σεμνὴ καὶ τῆς φύσεως.

Τοῦ ἀθανάτου μνηστῆρος καλλοναίς, ἡδομένη κάλλη σαρκὸς ἐμάρανας, καὶ ὕφθης, ὥραιοτάτη, θεῖον πρὸς νυμφῶνα σκηνώσασα.

Κεχρυσωμένας πτέρυγας ἀρετῶν κτησαμένη ὑψος πρὸς οὐράνιον, ἐπέτασας Μακαρία, ὡς περιστερὰ ἀδιάφθορος.

Θεοτοκίον

Ἡ φωτεινὴ νεφέλη τοῦ νοητοῦ, καὶ φαιδροῦ Ἡλίου τοῦ ἀνατείλαντος, ἐκ τῆς γαστρός σου Παρθένε, φώτισον τὰς ψυχὰς τῶν ὄμνούντων σε.

Ο Εἱρμὸς

«Ο στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανούς, καὶ τὴν γὴν ἐδράσας ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, στερέωσόν με πρὸς ὅμινον, καὶ δοξολογίαν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἡχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὸν δι' οἶκτον ὄφθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγαπήσασα Λόγον Θεοῦ Πατρός, αὐτῷ ἡκολούθησας, ὡς νυμίω Πανόλβιε, καὶ φθαρτὸν νυμφίον, προθύμως κατέλιπες, καὶ ἐνεγκαμένην, καὶ πλοῦτον ἐπίκηρον, ὅθεν ἐπὶ ξένης, φερωνύμως βιοῦσα, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ τῶν ζώντων ἀπείληφας, κληρουχίαν θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Πειρασμοὶς πολυτρόποις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν σσοράτων καὶ ὄρατῶν, τῷ σάλῳ σθνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καὶ ως θερμὴ ἀντιλήψει, καὶ σκέπῃ μου ἄχραντε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόρως ίκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὄμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τὸν Πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἄμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἄμνὰς θωροῦσα, ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώστης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν πὲρ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοὶς δούλοις σου, τοὶς ἀνυμνούσι σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

΄Ωδὴ δ'

«Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε καὶ ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν».

Προῖκα τῷ Χριστῷ προσήξας τὴν ἀγνείαν, νέκρωσιν μελῶν, καὶ πόνους ἐγκρατείας, καὶ ἀντεδέξω οὐράνιον βασιλείαν, καὶ αἰωνίζουσαν ἀπόλαυσιν.

Βρέχουσα στρωμήν, τοὶς δάκρυσιν Ὅσία, καὶ μετὰ σποδοῦ, ἐσθίουσα τὸν ἄρτον, τῆς παρακλήσεως ἔτυχες τῆς ἀγήρω, καὶ Παραδείσου ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον

Χαίροις παρ' ἡμῶν, Ἀγία Θεοτόκε, χαῖρε ἡ χαράν, κυήσασα τῷ κόσμῳ, χαῖρε ἡ μόνη ἀντίληψις τῶν

άνθρωπων, εὐλογημένη Θεοτόκε ἀγνή.

Ωδὴ ε'

«Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου διασκέδασον, φωτοδότα Χριστὲ ὁ Θεός, τὸ ἀρχέγονον σκότος διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί μοι τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ὄρθριζω δοξάζω σέ».

Ως δάμαλις ποθοῦσα, τοῦ ποιμένος τὸ θεῖον κάλλος ἐκραύγαζες. Ποῦ νὺν ποιμαίνεις Νυμφίε; ποῦ κοιτάζῃ εἰπὲ μοὶ; ἐπιποθῶ σου ίδειν, τὴν ὑπερβάλλουσαν θέαν, καὶ φλέγομαι πάντοθεν.

Ἐράσμιον τὸ κάλλος, τὸ ἐμὸν βοῶ ὁ Νυμφίος, ζητοῦσα Σεμνή, ταὶς ἀρεταὶς λαμπρυνθεῖσα, εἰς οὐρανοὺς μὲ σκόπει, ἐκεῖ ποιμαίνω ἐγώ, καὶ τὰ ἐμὰ προσκαλοῦμαι, ἐκάστοτε θρέμματα.

Τρυγὸν ὠραιοτάτη, χελιδὸν λαμπροτάτη, καὶ νοητὴ ἀηδῶν, τῶν ἰξεντῶν διαδράσα, τῶν νοητῶν παγίδας, ἐδείχθης Ξένη σεμνή, καὶ ἐναπόθετον κάλλος, Χριστοῦ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἀμήτορα τῶν ἄνω, ἐπ' ἐσχάτων τοὶς κάτω τίκτεις ἀπάτορα, οὐσιωθέντα Παρθένε, τὸ δὲ μέτερον ὅλον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι, φθορὰς τούς ύμνούντάς σε.

Ωδὴ ζ'

«Ἔλασθητί μοὶ Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομί μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν Κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Τὴν ξένην σου βιοτήν, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀσκησιν, δοξάζων ὁ διὰ σέ, ξενιτεύσας ἔνδοξε, σημείοις καὶ τέρασι, παραδόξοις, ὃντως σὲ Όσία κατεκόσμησε.

Τὸν ξενωθέντα μακράν, τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οἰκείωσόν με ταὶς σαίς, Όσία δεήσεσι, καὶ ξένον μὲ ποίησον, τῆς δεινῆς γεέννης, καὶ παθῶν συνεχόντων με.

Τῷ κύκλῳ τῶν ἀρετῶν, καταστεφθεῖσα ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθεις Χριστόν, κύκλου δι' ἀστέρων σε, ὑπὲρ νοῦν μηνύοντος, τοὶς ἐγγὺς καὶ πόρρῳ, ξενοτρόπως Ξένη ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Ο νώτοις χερουβικοὶς ἀπεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτὸς ἐν τῇ σῇ, κοιλίᾳ ἐνωκησε, σαρκὶ οὐ θεότητι, καὶ ἐκ σοῦ προῆλθε, διασώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Ο Εἱρμὸς

«Ἔλασθητί μοὶ Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἡχος β' Τοὶς τῶν αἰμάτων σου

Τὸ σὸν ξενότροπον Ξένη μνημόσυνον, ἐπιτελοῦντες οἱ πόθῳ τιμώντες σε, ύμνοῦμεν Χριστὸν τὸν ἐν ἄπασι, σοὶ παρέχοντα ισχὺν τῶν ιάσεων, ὃν πάντοτε δυσώπει, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Ἔλεων Ξένη, τὸν ξενοτρόπως ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἐκδυσώπει Χριστὸν ἡμῖν γενέσθαι Λοίδιμε, τοὶς κατὰ χρέος σοὶ προσφοιτῶσιν ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας καθαρωτάτης, καὶ εὐσεβῶς τὴν σὴν μνήμην ὑμῆσαι σπουδάζουσιν, ἦν πᾶσαι τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ἀξίως ἐτίμησαν, ὡς φωτοφόρον καὶ ἄμωμον καὶ ἀγίαν πανήγυριν, Ἔνδοξε, πρεσβεύουσα ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τὴ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης καὶ τῶν δύο αὐτῆς θεραπαινίδων.
Στίχοι

- Αποξενοῦται τοῦδε τοῦ βίου Ξένη,
- Οὐζώσα καὶ πρίν, ὃς ἀληθῶς ἦν ξένη.
- Θνήσκουσιν ἄμφω τῆς Ξένης αἱ δουλίδες,
- Οὐ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὖσαι ξέναι.

- Εἰκάδι οὐρανοῦ εἰς ξενίην Ξένη ἥλθε Τετάρτη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἅγιων Μαρτύρων Παύλου Παυσιρίου καὶ Θεοδοτίωνος, τῶν αὐταδέλφων.

Στίχοι

- Παυσιρίουν καὶ Παῦλον ἄμφω συγγόνους,
- Ποτάμιος ρόους καὶ συνάθλους δεικνύει.
- Ἰδοὺ τράχηλος ἐλθέτω δὴ τὸ ξίφος,
- Θεὸν ποθῶν ἔκραζε Θεοδοτίων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Ιερομάρτυρος Βαβύλα, τοῦ ἐν Σικελίᾳ, καὶ Τιμοθέου καὶ Αγαπίου τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὄσιου Πατρὸς ἡμῶν Μακεδονίου.

Στίχοι

- Μονῶν ἀπείρων πατρικῆς σὴς οἰκίας,
- Μακεδόνιος Χριστὲ λαμβάνει μίαν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἄγιου Ὄσιομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Ἐρμογένους καὶ Μηνᾶ, καὶ τοῦ Ὄσιου Πατρὸς ἡμῶν Φίλωνος, Ἐπισκόπου γενομένου τοῦ Καλπασίου, καὶ Μνήμη τοῦ Ὄσιου Πατρός ἡμῶν Φιλίππου Πρεσβυτέρου, καὶ τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Βαρσίμου, καὶ τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν.

Στίχοι

- Τοὺς τρεῖς Ἀδελφοὺς θεῖος εἰς συσχῶν πόθος,
- Θεῖον ποθεῖν ἔπειθεν ἐκ ξίφους τέλος.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἐλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Υπὸ ξίφους θεὶς Ἐλλάδιος αὐλένα,
- Ἐλληνικῆς ἔπαρσιν ἥσχυνε πλάνης.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ὄσιος Ζωσιμὰς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Τὶς τοὺς μακρούς σου Ζωσιμὰ φράσει πόνους;
- Καὶ τὶς θανόντος τῶν πόνων σου τὰ στέφη;

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, πλησίον τοῦ τάφου.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'

«Ο τοὺς Παίδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ παρθένον φυλάξας μετὰ τόκον, τὴν σὲ τεκοῦσαν, εὐλογητὸς εἰς Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τοὶς σπαργάνοις ἡ Ἀράβη ἐκκαυχᾶται, ἡ δὲ Μύλασσα πλέον τοὶς λειψάνοις, ἐξ ὧν πηγάζεις θαύματα, τοὶς πιστοὶς Θεονύμφευτε.

Ποταμὸς ἀνεδείχθης ιαμάτων, παθη μάτων θαλάσσας κατακλύζων, τῶν μελωδούντων ἄσμασι, τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κατεκοίμισας πάθη ψυχοφθόρα, ἐν πολλαῖς ἀγρυπνίαις Μακαρία, καὶ τὸν δικαίοις ὑπνον ὑπνωσας,

ύπερ τοῦ κόσμου πρεσβεύουσα.

Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ύπερ λόγον, δυσωποῦσα μὴ παύση Θεοτόκε, ἐκ τῶν παγίδων ρύσασθαι, τοῦ ἔχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

΄Ωδὴ η'

«Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ύπερφα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσση ὅριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἄρμοσθεῖσα γέγραπται, ἐνὶ ἀνδρὶ τῷ Χριστῷ, τῷ ώραίῳ κάλλει πᾶσαν ἰδέαν, ἀρετῶν εὐσεβῶς, ἥσκησας Ἔνδοξε, καὶ πρὸς θάλαμον θεῖον, εἰσωκίσθης προϊκα δεξαμένη, χάριν ἰαμάτων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ψυχή μου ὀπίσω σου, προσεκολλήθη Χριστέ, ἀνεβόας πόθω, ως γῆ διψῶσα, ἵστη τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, ἐκζητῶ Κύριε, σοὶ τοὺς ὄμβρους προσφέρω τῶν δακρύων, σῆς ἀγάπης ῥεῖθρα, πότισόν με Σῶτερ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦραιώθης ποθήσασα, τὸ ὄντως ὃν ἐφετόν, ἐδοξάσθης Κόρη δεδοξασμένω κολληθεῖσα Χριστῷ, σὺ χορὸν ἄγιον, προσηγάγω Παρθένων, τῷ Σωτήρι σὲ μιμησαμένων, μεθ' ὃν εἰς τὰς ἄνω, χορεύεις κατοικίας.

Θεοτοκίον

Μονὴν σὲ ἔξελέξατο, καὶ καλλονὴν Ἰακώβ, τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, καὶ σοῦ ἐν μέσῳ κατεσκήνωσε, καὶ ως ηὐδόκησεν, ύπερ πάντας ὡραῖος, τοὺς ἀνθρώπους Πάναγνε προῆλθε, τὴν ἀμαυρωβεῖσαν, ἡμῶν καθάραι φύσιν.

΄Ο Εἱρμὸς

«Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ύπερφα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσση ὅριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας».

΄Ωδὴ θ'

«Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ἐγείρας κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὑψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης».

Δι' ἀσθενείας Ἔνδοξε, τὸν ἀνίσχυρον ἔχθρόν, ἐτροπώσω ξένην μετελθοῦσα ζωήν, καὶ πάθη σαρκὸς θανατώσασα, καὶ νὺν οὐρανοὺς περιπολεῖς, ἔνθα τὸ σὸν ὑπῆρχεν, ἀληθῶς πολίτευμα, ως Ἄγνη Παρθένος.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ λιμένα γαληνόν, ἰαμάτων δείξας τὴν σεπτήν σου σορόν, τοὶς ἀεὶ κινδυνεύουσι πελάγει, καὶ ζάλη τῶν παθῶν, Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ Παρθένων καύχημα, θεοφόρε Ξένη.

Τῶν ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, καθαρώτερον ὄρᾶς, θεουμένη λάμψει ταὶς θείαις Ἄγνη. Ὁρᾶς δὲ ἡ βλέπουσιν Ἄγγελοι, χορεύεις σὺν πάσιν ἐκλεκτοὶς ἀμαρτημάτων λύσιν, αἰτουμένη πάντοτε, τοὶς σὲ εὐφημοῦσιν.

Ως παρθενίας τέμενος, ως ἀγνὴν περιστεράν, ως τρυγόνα ἄμωμον, ως νύμφην Χριστοῦ, ώραίαν καλὴν σὲ καὶ ἀμεμπτον, ως ἄγαλμα θείων ἀρετῶν, ως κῆπον κεκλεισμένον, οἱ πιστοὶ γεραίρομεν, θεοφόρε Ξένη.

Θεοτοκίον

΄Ρήμασι σοὶς ἐπόμενοι, γενεαὶ τῶν γενεῶν, Μαρία σὲ μακαρίζομεν ἀεί, Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως μακάριον, ἐκύησας ἄχραντε Ἄγνη, τὸν πάντας μακαρίους, τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας ἀψευδῶς ποιοῦντα.

΄Ο Εἱρμὸς

«Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ἐγείρας κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὑψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης».

Ἐξαποστειλάριον
Γυναικες ἀκουτίσθητε

Ξενίαν τὴν οὐράνιον, ποθοῦσα Ξένη πάνσεμνε, ξένην σαυτὴν θεοφόρε, πατρίδος πλούτου καὶ γένους, φιλευσεβῶς πεποίηκας, τὸν σταυρόν σου δὲ ἄρασα, Χριστῷ προθύμως ἔδραμες, τῷ ξενοτρόπῳ εἰλθόντι, σῶσαι βροτοὺς ἐκ Παρθένου.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ωράθης ύπερέχουσα, τῶν Ποιημάτων Δέσποινα, σαρκὶ τεκοῦσα Παρθένε, Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κτίστην, οὖ τῷ Σταυρῷ ρωννύμεναι, γυναικες αἱ θεόφρονες, νεανικῶς ἡρίστευσαν, μεθ' ὃν σὲ πάντες ύμνοῦμεν, εὐλογημένη Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυτις.